

PORSAS

URHEA

Kuvittanut: Milla Paloniemi

Tekni Warner Siskarimän Osakeyhtiön
painokassa vuodelta 1999.

PORSAS URHEA

Kuvittanut: Milla Paloniemi

Tekni Warner Siskarimän Osakeyhtiön
painokassa vuodelta 1999.

Häärivät, hyörivät vihreässä
Vihnametsässä pitkä riippoköyven
alla kerran Kukka Punakelta
ja Kissa Kirmauske.

No hyvä.

Täällä oli pitkäiset rattaat
ja rattailla oli kirvet,
vasara, koiri ja kokkitoista
suurta rouloa.

Ne olivat
pöyhöneet
tehdyt itselleen
oman talon
kivien jaurelle
ainan Palle
Pekopon
pestin alle.

No hyvä.

Ne kostoivat puut kirveillä
ja vedottivat ne rattailla riippoköyven
alle ja kainalla ne väänivät tikkipunoneita
ja vasaralla ne löivät kaikki kokkitoista
rouloa etoiseen vastenaulakoksi.

Sitten ne tekivät sommalia ja tikkitivät
seindänsä, että tuvosta olisi lävein,
ja lopuksi ne tekivät oikein hyvän katon.

Sitten ne rupeivat työmään.

Tulee, tulee tospertaa metsäpolkua
piikkuinen laika Porsas Urhea.

"Terve vaan, terve", se sanoo.
Minun on kova nälkä.
Minä olen Porsas Urhea, enkä
pelkää mitään."

Se oli niin laika, että sen kylkiluut
näkyivät, ja sen karsa oli niin ohut
kuin päkettiheppola.

No hyvä.

Kukka Panshelitta ja Kissa Kirouskäs
antoivat sille kahdeksan valloipaa
ja litran perunoita.

"Röh, röh", sanoo Parass Urhea,

"nyt minun on kova uni.
Mutta jos Susi Hukkonen ja
Karhu Mesikömmen tulevat yöllä,
niin herättäkös minut."

Ja sitten se pesi likaisen karsinansa ja sorkkinsa,
puhki ylipöydän pöytänsä ja meni uuniin päälle nukkumaan.

Ne hyvä.

Kooppikalle löi kokkipöytä
ja kau katseli ikkunaansa sisään.
Silloin huusi Pöllö Pökkipö:
"Huhuu".

Kukka Parasselta
avautui toisen
silmänsä ja Kissa
Kirnauskis molemmat.

"Huhuu", huusi
Pöllö Pökkipö
toisen kerran,
ja somassa kuului
kalkutuista oveile.

Kop, kop, kop.

Sieflä olivat Susi Hukkonen
ja Karhu Mesikömmen.

Mikäs nyt neuvoksi?

Kukko alkoi itkeä väkärtes:
Nyt ne tulivat syömään maidot.
Kissa alkoi itkeä väkärtes:
Ja tuli kuulema eteen.

Mutta sitten ne muistivat
pienen Porssan Urheen ja ne
kerättivät sen.

Porssan
Urhea
houkotteli,
hieroi silmiään
ja sanoi:
"Ei hätä ole
tämän
näköinen."

No hyvä.

Se pikkuinen Porssan Urhea sanoi oivan kiljusen:
"Minä olen Porssan Urhea, enkä minä pelkää
mitään. Mutta minun on kava näkö."

Ja Kukko Punahelkka ja Kissa Kirnaukka
tervetulle kahdeksan valkeapää ja kahdeksan
kannamunon ja lautasellisen kauranyynivelliä,
ja ne söi ne kaikki.

No hyvä.

Mutta ulkona
Karhu Maasilkkinen
ja Susi Hukkinen
iskivät ovea:

"Kop, kop, pääntakaa sisään,
me tulemme syömään teitä,
Kukka Puhalletta ja
Kissa Kirmauskie. Tulkaa
ulos, että me saamme
syödä teidät."

"Ei me tulla", sanoi
Kukka Puhalletta.

"Ei me uskalleta tulla",
sanoi Kissa Kirmauskie.

Mutta nytpä oli Porras Urhea syönyt
vatsansa täyteen. Nyt se oli lihava porras.

Se oli niin lihava, että sen vatsa
oli kuin tyynyri ja sen kääntä
kain perunaruuja.

Kun se käveli, niin
sen jalat sanoivat:
"Pop, pop, pop!"
Se meni ovelle
ja tarttui lukkoon
ja osakeisti oven ja sanoi:

"RÖH."

Kun se sanoi: RÖH, se sanoi sen niin kovalla äänellä,
että Susi Hukkanen ja Korhu Mieskänneen
pelästyivät ja lähtivät pakoan ja
juokivat, juokivat, juokivat
taivalle puolelle maapalloa.

Ja sinne ne jäivät.

Mutta kukko Punakeltti,
Kissa Kirouskier ja Porosa Urhea
nauroivat niin, että Pollo Pokkopa
sanoi valjellensa:

"Onkos tuo nyt laittaa."

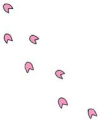
Ja sitten Porosa Urhea oli
kakkokseen valjeipöli ja
litras perunoita.

Sen pituinen se.

EVTER-MUOTOELUENSITÄYTTI
Graafinen suunnittelu